

Martha og Maria. Høstgudstjeneste 15. s.e.t. 2022:

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Mens de var på vandring, kom Jesus engang ind i en landsby, og en kvinde ved navn Martha tog imod ham. Hun havde en søster, som hed Maria; hun satte sig ved Herrens fødder og lyttede til hans ord. Men Martha var travlt optaget af at sørge for ham. Hun kom hen og sagde: »Herre, er du ligeglad med, at min søster lader mig være alene om at sørge for dig? Sig dog til hende, at hun skal hjælpe mig.« Men Herren svarede hende: »Martha, Martha! Du gør dig bekymringer og er urolig for mange ting. Men ét er fornødent. Maria har valgt den gode del, og den skal ikke tages fra hende.«

[Lukasevangeliet 10,38-42](#)

Amen

Den er fascinerende, fortællingen om Martha og Maria... Den handler på den ene side at yde, som Martha. Og på den anden side at åbne sig og lytte og tage imod som Maria. At give og at modtage – det er også høstens tema...

Bønderne sår markerne til – vi andre sår bedene til og planter måske i haverne – og så går vi ind og drikker vores kaffe og ser fjernsyn – og naturen tager over og knokler

- Det eneste vi har skullet sørge for var at vande og med den varme, tørre sommer vi har haft, var det nødvendigt.
- Og det var vistnok den bedste høst i mange, mange år her i landet. Noget af det kan vi se her i kirken...

At give og at modtage. Det er ligesom et åndedrag...

...

Men det er ikke altid så let... måske er det ikke så svært at være på og være aktiv og givende som Martha? som at sætte sig ned og lytte og modtage som Maria?

- Det kan godt være svært...

At lade livet komme til dig i alle sine former og farver. Jeg vil lige læse et citat fra Prædikerens bog fra det Gamle Testamente:

*Vær lykkelig på lykkens dag,
Og indse på ulykkens dag,
At den ene såvel som den anden er skabt af Gud
For at mennesker ikke skal kunne finde ud af fremtiden*

På en eller anden måde er det enormt provokerende: At Prædikeren siger at BÅDE lykke og ulykke kommer fra Gud. For helt ærligt – selvom vi er her og holder høstgudstjeneste, hvor man traditionelt takker Gud for naturens overflod. Hvor ofte takker du så Gud for dine helt almindelige små hverdage?

Det har jeg lige talt med konfirmanderne om i tirsdags – altså bøn og hvad vi beder om, og det blev meget tydeligt, at det var når livet er svært at vi bad til Gud. Og så vil jeg lige gentage: Hvor ofte takker du Gud for dine helt almindelige små hverdage? Er de ikke bare som den jævne medvind, man ikke bemærker, fordi det er så selvfølgeligt...? Hvorimod perioderne med modvind – ja de kan nærmest føles som en uorden, der for alt i verden må høre op, fordi det får livet til at afvige fra den kurs, som jeg møjsommeligt har beregnet at det skulle have.

Og så for at komme tilbage til bønnen: Jeg ved ikke, om I kender det, men nogle gange kan jeg godt råbe – måske ikke højt, men så inde i mig selv: "Hvorfor Gud?" Når jeg bliver ramt af en eller flere ulykker! Det er som om, at jeg (og måske også I) kommer til at tage medgang som en selvfølge – og modgang som en uretfærdighed, der må ryddes af vejen. Måske fordi vi som en anden Martha kan så meget og har styr på så meget – er vi ikke meget for at overlade rorpinden til Gud – som ikke kun fører os ud på stille vand? Og jeg må indrømme at der i det her år har været så mange udfordringer og overgange i mit liv, at min største bøn har været:

"Gud lad resten af året blive begivenhedsløst!"

Men er det ikke at bede om at kende sin fremtid? At kunne se helt ud i horisonten og bede Gud om at fjerne de der irriterende regnskyer og bakker, som spærrer for udsigten? Indimellem føler jeg mig fuldstændig som Martha – jeg kunne godt tænke mig at styre begivenhedernes gang – i hvert fald til udgangen af 2022!

Men så bliver jeg klar over, at det eneste jeg kan gøre, er at bede om at modtage det, som Gud mener, at jeg skal modtage. Sådan som Maria gjorde, da hun satte sig ned og lyttede til livets hjerte – til Guds Søn. Altså at bede om at være åben – både overfor lykken og ulykken – for begge dele kommer fra Gud – og begge dele er en del af det at være menneske... Og du har hverken fortjent lykken eller ulykken – de ER bare.

Jeg forsøger at øve mig i at give slip – i at give mig hen til dagene og tiderne og begivenhederne – ja, ligesom Maria. Jeg kommer til at tænke på en kvinde – Birgitta af Vadstena, hedder hun – en kvinde der levede i 1300-tallet og efter at have født 8 børn og efter at have mistet sin mand, blev hun nonne (hun var nemlig meget religiøs) og blandt meget andet har hun skrevet en bøn, som lyder sådan:

“Herre, vis mig din vej og giv mig mod til at gå den.”

Det er en bøn om at lade være med at ville styre det hele som Martha, men at være åben og tage imod som Maria. Vejen kan både være en bogstavelig vej, som vi går ad, når vi er på vej et eller andet sted hen, men det kan også være vores livsvej det drejer sig om. Altså at hele livet er en vej, som vi går ad og som nogle gange slår nogle slag og viser sig at være helt anderledes end vi lige havde forestillet os.

Så det er en god øvelse at prøve at give slip og at prøve at nå derhen, hvor du kan sige, som Jesus i Getsemane Have inden han skulle korsfæstes og hans eget ønske om at slippe for smerten og lidelsen kæmpede i ham. Ligesom jeg tror den kæmper i os alle, når vi mærker, at kontrollen over vores eget lillebitte liv er ved at regne væk. Og Jesus – han slipper kontrollen til sidst og overgiver sig til den livsvej, som er hans og siger:

“Lad ikke min vilje ske, Gud,
men din vilje ske...”

Jeg kan ikke styre og kontrollere mit liv
og hvordan høsten bliver
og mine børn og min kærlighed og mit helbred
og den storpolitiske gang i verden
og at dagene bliver kortere

og at vinteren står og tripper med sin november og jul og uendelige januar...

På den måde er høsttid også tænketid. At mærke efter: Hvad har jeg givet det sidste år? Og hvad har jeg modtaget? Og så at lade viljen glide fra den åbne hånd over i Guds hjerte og sige: "Mit liv er som det er og det er godt at vide"

Lov og tak og evig ære være du vor Gud, Fader, Søn og Helligånd.
Du som var og er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen.

Jeg vil bede om at vi er stille et øjeblik...

Kirkebøn:

Gud i det dybe

Hjælp os til at samle tankerne om det vi har givet i vores liv og det vi har modtaget...

Lad os mærke, at vi er en del af naturens hele

At vi er en del af årstiderne og høsten og vejret

Giv os mod til forandring af vores vaner i det små og store

Så kloden bevarer sin mangfoldighed og rigdom og vi kan give den videre i bedre stand end vi selv har overtaget den

Kristus, vores bror og livsvejleder –

Lad os i dag bede for de mennesker, som må flygte fra deres hjem på grund af klimaforandringer og på grund af krig

Skærm dem og giv dem styrke til at fastholde livshåbet...

Helligånd, Guds hjerte:

Giv os mod til at turde slippe alt mismod, al afmagt, hele vores fiksering på kontrol

Giv os mod til at lade det falde til jorden

som forhindrer os i at tage livet på os både i medgang og i modgang.

Meddelelser: næste gudstjeneste er på søndag kl. 10:30 i Tybjerg Kirke. Det er en pilgrimsgudstjeneste og efter gudstjenesten er der pilgrimsvandring i Tybjergskoven.

Vi slutter med fællesspisning og er færdige ca. kl. 13.

Jeg vil bede jer rejse jer:

Treenige Gud, lad Kristi nåde, sammen med din kærlighed og din Ånds fællesskab være med os alle.

Amen.